

Č. 6946.

Pozemková reforma. — Administrativní řízení.
— Řízení před nss-em: Prohlášení stpú-u, jež mají za účel převedení vypovězených nemovitostí do držby státu, jsou především projevy, učiněnými jménem státu jako strany a jen výjimečně také řešením otázky, o níž přísluší stpú-u rozhodovati jako úřadu judikujícímu.

(Nález ze dne 6. prosince 1927 č. 25799).

V ě c: Antonín a Kitty A. v J. (adv. Dr. Jos. Holubek z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) stran převzetí zabraných nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost se jednak zamítá jako bezdůvodná, jednak se odmítá jako nepřipustná.

D ů v o d y: Nař. výměrem vyrozuměl stpú st-le, že po uplynutí výpovědní lhůty provede dne 26. října 1926 faktické převzetí nemovitostí velkostatku J., a vyzval st-le, aby zástupci stpú-u dali k dispozici pomůcky pro převzetí potřebné, jako výpisy z knihovních vložek, katastrální mapy a archy, hospodářské lesní plány atd.

O stížnosti do tohoto výroku podané nss uvažil:

Dle § 20 odst. 3 zák. náhr. provádí vyklizení a odevzdání nemovitostí, jež po uplynutí výpovědní lhůty mají býti odevzdány do držby stpú-u nebo osoby tímto úřadem označené, místně příslušný soud a to k návrhu stpú-u. Z toho plyne, že prohlášení stpú-u, jež mají za účel převedení vypovězených nemovitostí do držby státu, nemají všeobecně charakter rozhodnutí, resp. opatření právní moci schopného, nýbrž jsou především projevy učiněnými jménem státu jako strany, jež chce se dostat v držbu vypovězených nemovitostí na místo vlastníka, nebo osoby na nich hospodařící. Proto nepodléhají tyto projevy kognici nss-u, leda by zároveň byly řešením nějaké otázky, o níž stpú-u přísluší rozhodovati jako úřadu judikujícímu. Takovým projevem je i nař. výrok, jež označiti jest jako pokus stpú-u, ujmouti se držby vypovězených nemovitostí bez intervence soudní.

Stížnost proti němu podaná především namítá, že výpověď daná st-lům nemůže sama o sobě býti podkladem pro vyklizení a odevzdání vypovězených nemovitostí, ježto nebyla dosud doručena všem osobám na statku hospodařícím. Námitku tuto musil nss odmítnouti dle § 2 zák. o ss jako nepřipustnou, neboť o tom, může-li určitá výpověď býti platným titulem pro vyklizení a odevzdání zabraných nemovitostí, rozhoduje dle § 20 náhr. zák. příslušný soud a nikoli stpú, jehož prohlášení v tom směru mají povahu pouhého prohlášení strany a nikoliv autoritativního výroku podléhajícího kognici nss-u.

Připustnou shledal však nss námitku, že převzetí nemovitostí brání nárok vlastníků dle § 11 zák. zák., který nebyl dosud s konečnou platností vyřešen, neboť o tom, lze-li určité nemovitosti převzít se zřetelem na nárok vlastníkův dle § 11 zák. zák., rozhoduje stpú sám autoritativně. Nss shledal však námitku onu bezdůvodnou. Stížnost přiznává, že stpú o uvedeném nároku st-lově v době vydání nař. výroku již rozhodl, domnívá se však, že nař. výrok je předčasný, ježto nss nerozhodl ještě o

stížnosti, kterou st-lé proti vyřešení svého nároku dle § 11 zák. zák. podali. Vytýkají tak bezdůvodně, neboť podání stížnosti k nss nemá samo o sobě odkladného účinku (§ 17 zák. o ss) a že by účinek takový byl jí výslovně přiznán, stížnost netvrdí.

Č. 6947.

Školství. — Církevní věci (Slovensko): * Vydržovatelka ludové školy náboženské na Slov. má také v případech § 12, odst. 2, věty druhé zák. čl. XXVII:1907 nárok na státní příplatky za podmínek tam uvedených.

(Nález ze dne 6. prosince 1927 č. 25.811).

Věc: Dr. Ferdinand J. jako předseda římsko-katolické školské stolice ve V. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o státní podporu pro 4 učitelské stanice při římsko-katolické ludové škole ve V.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Řím.-kat. školská stolice ve V. zažádala u žal. úřadu za poskytnutí plat doplňující státní podpory, válečné podpory a mimořádné drah. výpomoci, resp. rodinné podpory pro čtyři řádné učitele řím.-kat. ludové školy ve V., uvádějíc, že obec V., jako držitel školy, může sice zmíněným učitelům požitky zabezpečené v důchodkové listině vypláceti, že však již není s to, aby těmto učitelům vyplácela také zvýšené požitky ve smyslu čsl. zákonů.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad žádosti té z těchto důvodů: Při podávání žádosti za plat doplňující státní podpory na učitelské stanice při nestátních školách, které do vydání zák. čl. XXVII:1907 nepožívaly této podpory, je stanovena v odst. 1 § 12 cit. zák. závěrečná lhůta do 30. září 1910; zák. čl. XVI:1913 stanoví v § 22 konečnou lhůtu v téže věci do konce měsíce září 1913. Poněvadž řím.-kat. církevní obec ve V., jako vydržovatel shora uvedené školy, ani v jedné z výše cit. zákonitých lhůt nepodala žádost za povolení plat doplňující státní podpory pro školu, jest nutno považovati zákonité požitky tamnějších učitelů ve znění poslední věty odst. 3 § 22 zák. čl. XVI:1913 za zabezpečené na náklad vydržovatelů školy. Okolnost, zda dotyčná církv. obec jako vydržovatelka shora uvedené školy je finančně schopna zabezpečit zákonité požitky tamnějšími učitelům, nebo zda tento náklad přesahuje její finanční schopnost, při tomto rozhodnutí nebyla vzata v úvahu z toho důvodu, že jde o činitele, který je ve smyslu ustanovení § 10 zák. čl. XXXVIII:1868 oprávněn sice, ne však povinen vydržovati veř. školu.

Stížnost do tohoto rozhodnutí k nss podaná uznává, že § 12 zák. čl. XXVII:1907 určil termín pro podání žádosti o povolení státní podpory do 30. června 1910 a § 22 zák. čl. XVI:1913 ustanovil k tomu termín do konce září 1913, a že v termínech těchto příslušná žádost podána nebyla, dovolává se však znění odst. 2 § 12 zák. čl. XXVII:1907, který po názoru stížnosti dává st-lce právo domáhati se kdykoliv později státní podpory, jsou-li podmínky onoho předpisu — jak tomu v daném případě